

ROLAND VAN CAMPENHOUT

Pure magie uit de snaren
van een Navigator en een
Admiraal

DIRK FRYS

FOTO: WWW.FILIPWOUTERS.BE

Wat gebeurt er wanneer een Admiraal en een Navigator samen de woeste geluidsgolven van een studio trotseren? In het geval van Roland Van Campenhout en Tom 'Admiral Freebee' Van Laere is het antwoord simpel. Er ontstaat zoiets als magie want eigenlijk heb je een versmelting van twee lichamen tot één geïnspireerde muzikant. Van Laere huisvest een oudere geest in een relatief jong lichaam, Roland voedt dan weer een jongere geest in een relatief oud lichaam. En samen nemen ze dan een uitstekende plaat op die Roland als stamvader meekrijgt en als 'Never Enough' door het leven gaat. En van een opener als 'Hissing O' The Heath' krijgen we echt 'never enough'. Laat ons duidelijke taal spreken: zowat alles wat Roland in het verleden naar zijn hand heeft gezet, komt hier op een wonderlijke manier samen. Hoog tijd dus voor een stevig gesprek.

Heel het plaatje klopt: de hoer, het inlegboekje, de foto's van Stephan Vanfieteren, de sfeer van de songs, de instrumentkeuze...

'Het is een van die zeldzame momenten dat alles in het leven samenvalt zodat dat het vooral gepland was. Je zou zoiets niet echt kunnen organiseren. Nu had ik Tom al wel eerder ontmoet en ik was behoorlijk onder de indruk van wat hij deed. Maar ook de opname-locatie en een bijzondere studiotechnicus als Peter Obbels... alles klopte gewoon.'

Je tournee met Josse De Pauw over de beat poets heeft het allemaal wat in een stroomversnelling gebracht niet?

'Zo kan je het stellen. We spraken over Jack Kerouac. 'Admiral Freebee is trouwens een naam uit diens 'On The Road' - of Alan Ginsberg en nodigden gastmuzikanten uit. Dat kon van folk of blues tot free jazz gaan en op een gegeven moment hadden we in Antwerpen drie avonden met Tom. En die was meer beat dan wij allemaal samen. Hij leek zo uit de beat generation van midden de jaren vijftig weg gestapt. En hij is een pak jonger dan Josse of ik. Hij zette daar trouwens een geïmproviseerd optreden neer waar we van achterover vielen. Straffe kost. Ik had hem ook al tijdens de Rock Rally gezien en eens op Brosella en toen voelde ik al dat ik ooit met hem zou samenwerken. 'Wij gaan samen iets doen', zei ik op een gegeven moment. Maar laat die zin nu met de meest uitgesproken zin onder muzikanten zijn. Negen keer op de tien komt het er niet van, maar nu wel.'

Niet storen aub...

En dan is het plots tijd om een nieuwe cd te maken...

'En bel je Tom op. Ik wilde best een nieuwe plaat opnemen maar ik had maar één voorwaarde en dat was de Admiraal aan boord hebben. Verder eiste ik ook dat we met rust zouden gelaten worden tijdens het schrijven en het opnemen. Ik beloofde de platenfirma natuurlijk wel dat ik met iets goed naar buiten zou komen. En we kregen het vertrouwen van EMI waarvoor oneindige dank.'

Tom ziet er ouder dan hij is en hij is ook geestelijk ouder terwijl jij jonger van geest bent en...

(lachen) '... er ouder uitzie dan ik ben. Smeerlapi Nee, je neemt de woorden uit mijn mond. Soms dacht ik dat er een geest in de studio rondwaarde die de ene keer zijn lichaam in bezit nam en de andere keer mijn lichaam. Zeer maf maar wel boeiend. Ik had toen evengoed Tom Van Laere kunnen heten. Ik geloof daar echt in. Je hebt dat maar met weinig mensen. Ik voel dat ook met Steven De bryun van El Fish.'

Die magie voelde je naar verluidt ook wanneer Jullie Gibsons samspeelden.

'Zeer zeker. Ik heb een '58 Gibson Southern Jumbo, te vergelijken met een Hummingbird maar dan zonder dat vogeltje. En Tom heeft een Gibson uit '38, een pronkstuk, niet te geloven. En die twee klinken hemels samen. Toen we voor het eerst die twee gitaren lieten samenklinken, wisten we niet wat we hoorden.

Tijdens de opnames was er als het ware één geest in twee

lichamen, een zeer bijzondere ervaring.

Ik had toen evengoed Tom Van Laere kunnen heten.

Ik hoef je dat niet uit te leggen maar het was en is nog steeds een goddelijke ervaring. En dan speel je alles wat je wil en komt de inspiratie vanzelf. Op zo'n klank kan je zelfs de Gouden Gids debiteren, het zou nog als poëzie klinken.'

Hoe goed was je voorbereid toen je daadwerkelijk naar de studio trok?

'Veel beter dan men van mij gewend is. Ik heb de reputatie een muzikale vrijbuiter te zijn maar nu had ik me voorbereiden om echt werk te maken van de teksten. Ik werd vaak verweten daar veel te vrijblijvend mee om te springen en die kritiek wilde ik op voorhand uitschakelen. En het mochten geen covers zijn, wel eigen werk. Maar er was geen muzikale stempel op de studioleer gedrukt die onszelf en de muzikanten de weg moest leiden. We hadden wel een mapje met 15 songs en daar hebben we de tien beste uit geselecteerd. Of toch de songs die in de sfeer van de plaat pasten. We hoefden hier niet af te komen met een B.B. King-achtig nummer. Alleen de teksten stonden vast en de plaat had dus helemaal anders kunnen klinken. Het was zo'n 'feel the moment thing' en dat is gewoon zalig.'

De tracklisting klopt, de sfeer van de songs, de opbouw ervan... je komt zoiets maar zelden tegen.

'Dat is net omdat we er niet te lang over hebben nagedacht. Die spontaneiteit heeft van 'Never Enough' zo'n bijzondere plaat gemaakt. Neem nu het tielnummer. Tom had net een banjo gekocht en eigenlijk kon hij daar geen 'zak' op spelen maar hij moest en zou iets opnemen met die banjo. Het papierje van de winkel hing er nog aan. En dat gebeurde dus ook terwijl ik mijn slide bovenhaalde en plots hadden we een nummer. Dat is durven maar het is wel bijzonder plectrant. Och, ik heb echt van de eerste tot de laatste noot genoten. De liedjes zijn droevig *(lachen)*, bijna droeviger dan de eerste plaat van Leonard Cohen en dat wil wat zeggen. Maar de sfeer zat vaak in de slappe lachregionen. Tijdens de opnames was het wel pure ernst. Mijn geest zit hier volledig in, meer dan ooit. Hier heb ik echt mijn hart gevolgd en dat hoor je.'

Laten ademen aub

Niet te veel muzikanten: Cesar Janssens op drums, Lange 'Triggerfinger' Polle Van Brynstegem op gitaar en bas, wat backings van Nina Babet...

'Een bewuste keuze want deze plaat moest ademen en zeer organisch klinken. Lange Polle heeft de sterren van de hemel gespeeld. We gaven hem vrij spel. Hij is een bijzonder gevoelige gitarist en hij heeft veel bijgedragen tot het algemene geluid van deze plaat. Eigenlijk wilden we het boeddhistisch sober houden. Ik dacht aan een oude wijze man die op een berg zit en niet meer naar beneden wil komen omdat hij het al wel allemaal gezien heeft. Ik wilde er instrumenten van wegnemen in plaats van er aan toe te voegen. Alleen Lange Polle mocht zijn zin doen. Het was tien dagen in een speeltuin zitten en je vermaken als een klein kind. Cesar was er ook bij, een oude vriend die me ook al naar Singapore verzegelde. Die hoef je ook niets uit te leggen en hij had zijn speelgoedwinkelaar percussie mee. Op een gegeven moment hadden we een jam van een dikke 45 minuten, al staat die niet op de plaat. Maar we hebben hem nog steeds op tape staan. Soms leek het wel of we een psychedelische versie van Simon & Garfunkel waren.'

Ik vind het qua eenheid van stijl zeer verrassend. Zo heb ik Roland nog nooit gehoord en dat mag je als een compliment aanvaarden.

'Waarvoor dank. Laat me stellen dat alles wat ik hiervoor gedaan en opgenomen heb een aanloop is geweest naar deze plaat. Dat is het leven, niet? Het is een beetje 'Snow-blind', een beetje 'Last Letter Home'... en mijn stem komt hier beter tot haar recht. Ik heb heel wat ideeën of farden songs opgenomen via Garageband op mijn laptop. 's Nachts om vier uur thuiskomen met een stuk in je kloten, computer aanzetten en dan dat riedeltje beginnen te zingen dat al even in je hoofd rondspookt... Zo is 'Hissing O' The Heath' ontstaan. En die originele klank, een synthorgeltje, hebben we er laten opstaan. Garageband is een zegen, je kan het vol ideeën zetten maar het echte werk laat ik over aan een Peter Obbels. Die was echt fanatiek bezig met de klank van deze plaat en dat hoor je ook. Ik voelde op voorhand dat het allemaal in orde zou komen. Alles klopt gewoon en dat is zeldzaam.'

Maar het had evengoed een portie kabaal kunnen zijn?

(lachen) 'Wocht ik een Hendrix-fixatie hebben gehad dan had het beslist anders geklonken. Het zou dan wel tof lawaai geweest zijn.'

En Tom kan een behoorlijk potje feedbacken, maar eigenlijk kan ik dat ook nog steeds.' Het 'story telling aspect' heeft een zeker griotgehalte.

'Dat moet nog een overblijfsel zijn van mijn Keniaans avontuur en ik had daar best op-nieuw willen opnemen. Maar de Admiraal durft niet naar de tropen te gaan, die is bang van beestjes. Daarom zijn we dan maar in Schelle gaan opnemen.'

Het is rootsmuziek uit het diepe Amerikaanse zuiden maar toch hoor je dat deze plaat alleen door twee Belgen en enkele zielsverwante muzikanten is gemaakt. Het zit 'm in de details, de teksten, het onderhuidse gevoel voor humor...

'We zijn geen Amerikanen maar zijn wel gefascineerd door blues en country maar dan wel vanuit onze eigen leefwereld. Vrienden zeggen me vaak dat ze het vreemd vinden dat ik niet vanuit het buitenland opeere. 'You're a big fish in a small bowl' zeggen ze dan, maar daar heb ik geen problemen mee. Ons land heeft nood aan een alternatief tegengewicht en daar wil ik mee voor zorgen. Het is dan ook goed om hier wat gelijkgestemde zielen te vinden.'

Dat hij aan introductieprijs wordt verkocht is een mooi gebaar. En ik mag als een oude zak klinken, maar door die foto's heb je toch iets tastbaars in handen dat een download niet kan bieden.

'Dat hoop ik ook en het siert EMI dat ze op deze manier mijn cd willen promoten. Daar zitten echt mensen met een hart voor muziek en die begrijpen wat het is om bijvoorbeeld een oude plaat vast te pakken en die geur op te snuiven van vinyl. Als parfum, man! En dat mis je toch door alles gewoon op een harde schijf te zetten. Ook al heb je nu enkel een schijfje in handen.'

Portrait of the Instruments Shaping The Musician

'Op mijn Gibson en Fender kom ik altijd opnieuw thuis.'

Roland is een gitarist en hoe ouder hij wordt, hoe dieper de liefde. De liefde voor een six string gaat door de vingers en die weten maar al te goed welk hout er bepoteld mag worden. Hij heeft er een twintigtal staan die hij ook daadwerkelijk vastpakt en bespeelt.

'Het was heerlijk om deze Gibson Southern Jumbo nog eens aan te raken. Ik had ze al een hele tijd niet meer aangeraakt maar ze is trouw en geduldig blijven wachten. En dan voel je die wederzijdse liefde opnieuw. Het is zo schoon man en je moet zelf spelen om dat gevoel te kunnen begrijpen. Ooit heb ik eens een Kay-gitaar gekocht via mailorder. Dat waren goedkope gitaren met een focus op de jaren dertig tot de jaren zestig maar op een gegeven moment werd er in 1957 ook een Gold 'K' line uitgebracht die moest wedijveren met Gibson of Fender. Die gitaren met hun art deco-motieven zijn nu echte collector's items want in 1962 werd de productie stopgezet omdat het merk niet serieus genoeg werd genomen. Maar ik kreeg mijn exemplaar via de post. Die koperen platen die wat aan een mazaekachiel doen denken. Veel knopjes en koper dus en Jimmy Reed speelde daar vaak op. En die gitaar klonk prima maar het kopen van mijn eerste Gibson was toch wel echt een belevenis. Die Southern Jumbo was mijn eerste echte dure gitaar. Nieuw oude Belgische franken maar nu een fortuin waard. En die klinkt nog steeds hemels. Maar ik heb later in New York ook een Martin Triple O gekocht voor zo'n 40.000 frank, zo'n klein gitaartje. Ik noem het altijd een Joan Baez-gitaar. Tot en goed klinkend maar moeilijk te stemmen. Maar op die Gibson kom ik altijd opnieuw thuis. En ook mijn Fenders geven zo'n gevoel.'

Gitaren die je een tijdlang niet bespeelt, kunnen behoorlijk pissig worden, niet?

'Absoluut. Ze voelen zich dan verraden en dan moet je weer wat tijd investeren. Maar tijdens de opnames werden Tom en ik geleid door onze Gibsons. We waren niet meer dan een aanhangsel.'

Wat neem je mee 'on the road'?

'Dat hangt af van de omstandigheden. Ik ben nog altijd verklekerd op mijn Omnichords

ROLAND VAN CAMPENHOUT
Never Enough
CAPITOL/EMI
★★★★★ 1/2

Openen met een dijk van een song. Roland's parlando verkent de laagste baritonegebieden op 'Hissing O' The Heath' terwijl de in lichte vervorming getranke gitaren door een hypnotische baslijn naar de slachbank worden geleid. Van Laere neemt het even later over en maakt zich terecht zorgen over zijn lier die bijnaar de weg naar het bed van de 'dirty old man' heeft gevonden. En die drinkt tot overmaat van ramp ook nog mojito's, een pure janetendrank. Fantastisch verhaal in een al even fantastische sfeer. En via 'Wildnight Star' zit je meteen hartje Mississippi of Alabama, geen noot te veel, trezekerere percussie, een zeer melodisch zingende Roland en dat alles badend in een productie waarin ook een Daniel Lanois zich zou kunnen vinden. De keersverse banjo en slide vinden elkaar op 'Never Enough', net als de twee stemmen, en meer heb je eigenlijk niet nodig om een overtuigend verhaal te vertellen. Twee copulerende

die ik midl door een klankenbank stuur.

Hopeloos ouderwets maar ik geniet daar intens van. Gitaargewijs kies ik dan vaak voor een elektrische gitaar. Zo'n akoestische Gibson zie ik liever versterkt in een studio door er een oude Neumann voor te zetten. Dat plug je niet in. Je kan het wel maar het is zonde. Ik heb thuis een oude sunburst Fender Telecaster met een Bigsby tremolo uit de jaren vijftig maar die is behoorlijk zwaar om rond je nek te hangen. En op een dag ging ik plectrums kopen en zag ik een gouden Stratocaster in het uitstakraam van een Gentse muziekwinkel. Een poepchique gitaar, echt Elvis Presley maar ze klinkt geweldig. En toen Tom op een dag plectrums ging kopen, kwam hij thuis met een 12-snarige Fender. Een paarse nog wel. Schitterend. (grifins) Ik had ze eerst gezien maar liet Tom de eer te kopen op voorwaarde dat ik er af en toe mocht op spelen. Ik heb ook een Takamine stereo en een Tenada, de voorloper van Takamine. En ik speel slide op een oude akoestische gitaar met een P-90 element die al jaren in open C staat en die roestige, dode snaren klinken super. Als je daar te hard op duwt, mag je meteen naar het UZ. En dan natuurlijk ook nog een elektrische en een akoestische Kay.'

En qua amps of effecten?

'Een oude AC30 Vox met originele speakers uit de jaren zestig. De bijgeluiden doen eerder denken aan een wasmachine maar klinken doet het wel. Een oude Fender Vibrolux en wat effecten. Ik ben een oude hippie, een Pink Floyd- of U2-echo wil ik nog wel eens gebruiken. Ik heb dan ook een JamMan van Digttech, een echopedaal van Line 6 en compressiepedalen van MXR. Ik ben ook zot van die Boss Fender '65 Deluxe Reverb en '59 Bassman-pedaaltjes. Die leveren echt een mooie klank met die link naar een legendarisch versterkergeluid. Maar in de eerste plaats moet het allemaal uit je vingers komen.'

Gibsons zijn natuurlijk een gedroomde voedingsbodem voor een titel als 'Male Prostitute' en de song zou dringend in het kerkelijke liederenboek van het Vaticaan moeten worden opgenomen. De Admiraal laat de toetsen zachtjes spreken in 'In My Time' terwijl de Navigator nog nooit zo broos heeft geklonken maar meteen daarna via 'Officer, Kiss Me Please' zijn gezond gevoel voor humor weer even uitlaat. 'Verzengend', meer heb je niet nodig om 'I'll All Has To Do With It' te omschrijven. De Afrikaanse percussie geeft het geheel een voodooosmaakje terwijl de six strings voor een koloniale 'Ting on the cake' zorgen. En dan zorgt 'Fire In The Morning' smooleschivergewijs voor een andere hoogtepunt met heerlijke gitaren en een strelende melodielijn. Maar ook 'Never Too Soon' of afsluiter 'Almost Home' bezitten die kwetsbaarheid die ervoor zorgt dat je 'Never Enough' opnieuw en opnieuw blijft opzetten. De Navigator heeft zijn schip nog nooit zo elegant donker en mysterieus aangemerkt. Hij heeft zijn mojito dan ook dubbel en dik verdrand. En ondertussen nipt de Admiraal van zijn Spa Rood en ligt hij opnieuw aan de zijde van zijn bealdschoon lief. De Navigator is nu eenmaal een vrijgeve, nobele man die weet hoe hij zijn vrienden moet bedanken voor bewezen diensten... (DF)

TE KOOP AAN INTRODUCTIEPRIJS!!!

cdplayers.verbieest.be

VERBIEEST